

OBRAZI ZGODBE V PESMI IN SLIKI

JOŽE KOVAČIČ JOJO

OBRAZI ZGODBE V PESMI IN SLIKI

JOŽE KOVAČIČ-JOJO

ZBIRKA JE NASTALA V LETIH 1956 – 2016.

**DRUŠTVO
DISTROFIKOV
SLOVENIJE**

Izdalo in založilo: Društvo distrofikov Slovenije

Za izdajatelja: Boris Šuštaršič

Lektoriranje: Birografika BORI d.o.o.

Oblikovanje: Birografika BORI d.o.o.

Tisk: Birografika BORI d.o.o.

Knjižica, ki je izšla v 250. izvodih, je brezplačna.

Naslovna slika: 33 Ribi

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-1

KOVAČIČ, Jože, 1936

Obrazi zgodbe v pesmi in sliki / Jože Kovačič - Jojo. - Ljubljana : Društvo distrofikov Slovenije, 2016

ISBN 978-961-91728-9-6

283629056

KNJIGI NA POT

»S poezijo določamo daljave in bližine, razmerja do ljudi in sveta. Intuicija se zbudi in pojavi se nemir. Inspirira, kar razum ne more razsoditi, zapeljuje, pregovarja in govori skozi dušo poeta. Je moč, ki ne zna biti poražena in premagana.«

Jože mi je velikodušno podaril del sebe z namenom, da mi polepša dneve pred kulturnim praznikom, za kar se mu od srca zahvaljujem. Stihe sem posrkala po požirkih, enega za drugim in odžejala so me s pozitivno naravnanim optimizmom in njegovo ustvarjalno sproščenostjo. S svojimi deli je name naredil prijeten vtis. Tako kot sicer v resničnem življenju, ko ga poznamo kot prijaznega, žlahtnega, čutečega in duhovitega možakarja.

Kdo je Jože Kovačič - Jojo? Osebnost sva se spoznala šele pred tremi leti na likovni razstavi v Dobrepolju in od takrat redno prepletava odnose na področju likovnih snovanj v Društvu distrofikov Slovenije. Poleg likovnega ustvarjanja se je s pisanjem pesmi preizkusil že pred leti, ob svojem jubileju pa je želel celostno pristopiti k projektu *Obrazi*, kjer v retrospektivi življenja združuje poezijo in likovno ustvarjanje.

S pisanjem in ustvarjanjem likovnih del avtor uravnoveša zlo z dobrim in omili lastno bolečino, v kapljah spomina, ki drsijo v strugo besed. V poeziji izbira smer, ki išče svojo oporo v sporočilnosti duha, veliko je doživljajskih vzporednosti. Avtor se nostalgичno vrača med spomine v globine preteklosti, vendar žalovati za njo ne sme, spoznanje je popolnejše.

Verjame v svoje moči, da deluje in deluje, da bi razumel sebe,

svoje breme v upanju in iskanju načina, kako se spoprijeti s svojo usodo. Tako neskončno osebna je, da v njej ni prav nikogar, razen njega samega z neizmerno močno podkrepljenim hotenjem, da je vredno živeti vsakdanost trenutkov, ki jih prinaša življenje.

Lahko bi celo rekla, da je Jože cvetoči posebnost, poezija pa je vonj njegovih barv. Pesmi so izbrušene, govorica je premišljena in pozornemu očesu bralca ne uide občutek, da je vstopil v jezikovno telo, ki osvobaja. Bralec se nadiha. Stihi te popeljejo v labirint njegove duše, kjer je življenje drugačno, polno boja, kljubovanja in optimizma, pa vendarle na koncu dneva prežeto s sončnimi žarki spoznanj.

Libanonski pesnik, pisatelj in filozof Kahlil Gibran je rekel:

»Mar je na svetu kaj, kar boste zadržali zase?«

Beseda – ena sama, ti lahko polepša dan.

Knjiga – ena sama, ti lahko spremeni življenje.

Najmanj, kar bo ostalo, bo spomin na njegova likovna dela in pesmi iz srca, polne igranja z resnicami in ironičnega pogleda na svet.

Obrazi Jožeta so vredni vašega časa in občutenja trenutka, da za kratek hip odložite delo, vstopite skozi vrata in spoznate del njegovega sveta.

Saška Strnad
mentorica likovnih snovanj Društva distrofikov Slovenije

KAZALO

Slika: 42 Cimprača.....	6
NEZAKONSKI SIN.....	7
 Slika: 6 Ornamet.....	8
MATI IN SIN	9
 Slika: 50 Občudovanje	10
OD VIJOLICE DO OSATA	11
 Slika: 43 Osamljena sončnica.....	12
V RAJ IN NAZAJ	13
 Slika: 41 Sneženi smučar	14
OPTIMIST	14
 Slika: 51 Prstni odtis metulj	15
BREZDOMEČ.....	15
 Slika: 36 Bio jabolka	16
VRT IN KRT	17
 Slika: 55 Stari mlin.....	18
STARI MLIN.....	19

Slika: 44 Mali gospodar	20
OTROK IN MATI.....	21
 Slika: 32 Čebelnjak.....	22
TRAVNIK, POLJE, MAK.....	23
 Slika: 49 Prijatelj	24
SONCE	25
 Slika: 34 Ob reki	26
LJUBLJANICA.....	27
 Slika: 47 Pouk.....	28
POLITIKA	29
 Slika: 21 Mandala.....	30
MALA ZALA SLOVENIJA.....	31
 Slika: 23 Barje kolišče	32
LJUBLJANA	33
 Slika: 48 Lovec	34
ROPARIJA.....	35

KAZALO

Slika: 16 Želve	36
BREZ IZHODA	37
 Slika: 53 Prstni odtis ptič	38
PARKIRANJE.....	39
 Slika: 37 Bik	40
KOZOLEC.....	41
 Slika: 46 Ribiča	42
DOMOLJUBJE.....	43
 Slika: 54 Prstni odtis srna	44
UPOKOJENEC	45

Slika: 45 Štirna Brezje	46
SPOMIN NA ERNESTA KRNAIČA.....	47
 Slika: 11 Konjski počitek	48
ZAPOR.....	49
 Slika: 5 Cvetje v vazi	50
ZAKAJ.....	51
 Slika: 24 Cvetiče Srce	52
 O AVTORJU	52

NEZAKONSKI SIN

Brez očeta, nezaželen na vasi se je rodil,
oče je hčerko s pankrtom od hiše napodil.

Očeta tvojega pač ni, mati je trdila,
dobil je očima, ko se je poročila.

Očim pankrta, je ljubil samo alkohol,
njega maral ni, bilo je brc, klofut dovolj.

Ker ni bil pravi sin, mu je bil zelo odveč,
v prepiru z mamo, hotel ga je skozi okno vreč.

Ko polbrate tri je še dobil,
še bolj zapostavljen je bil.

Mati ga skrivaj je rada imela,
a več od tega, dati mu ni smela.

V mestu vsi očeta svojega so poznali,
ker on ga ni, so ga zasmehovali.

Namesto počitnic, na kmetih krave je pasel,
nezdrav, večkrat lačen, vseeno je zrasel.

MATI IN SIN

Mati je revna na dnino hodila,
otroka malega je v izbi pustila.

Prav veliko je morala pretrpeti,
če je hotela z otrokom preživeti.

Življenjska pot za oba je bila kruta,
z zaničevanjem in trnjem posuta.

Materin sin se z boleznijo je rodil,
mati ga je negovala, skoraj bi preminil.

Prišla je dolga vojna in hude težave,
bila je lakota, za sina ni hrane prave.

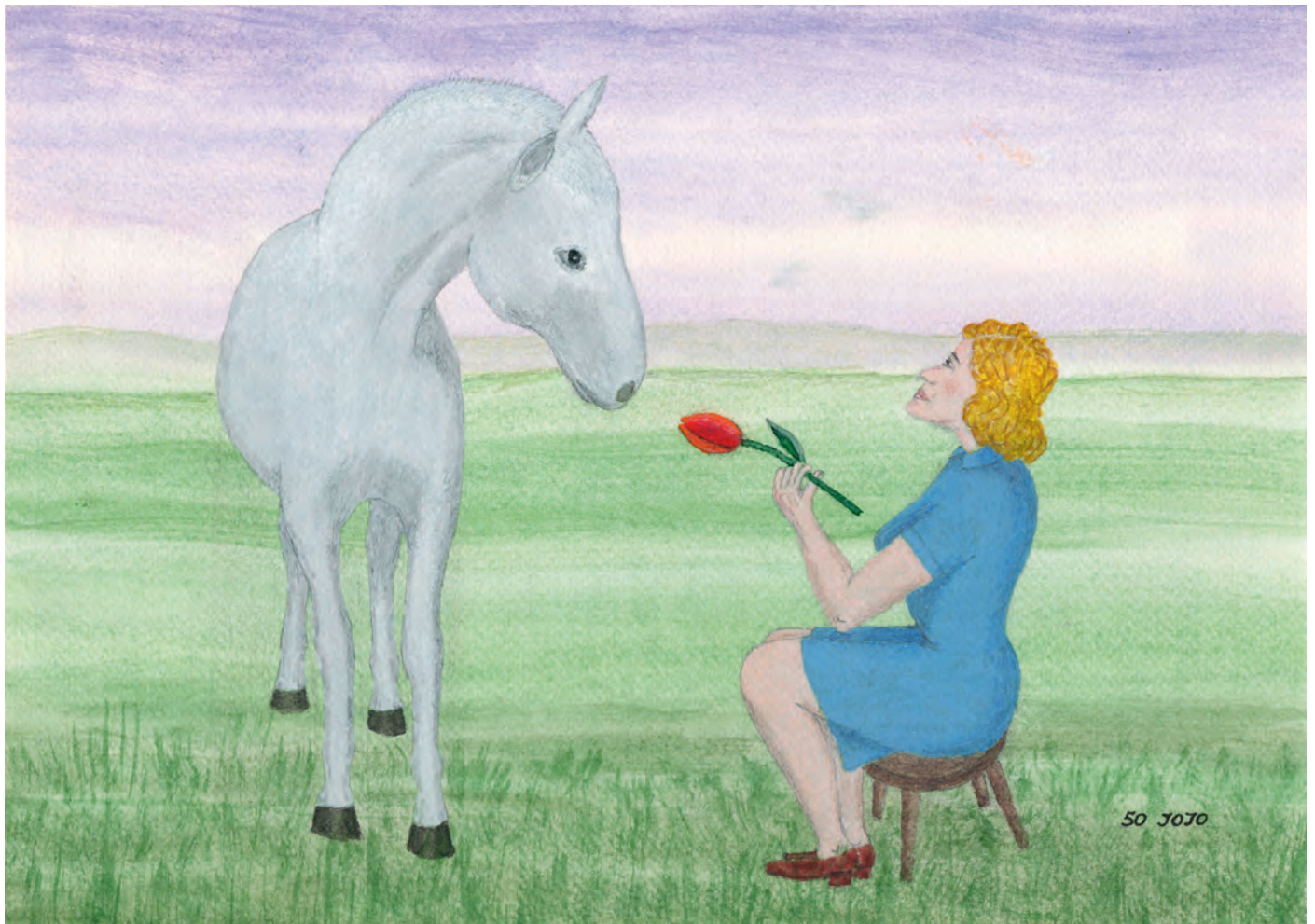
Sina lepo pošteno je vzgojila,
kljub težavam ga ni zapustila.

Mati se je borila in trpela,
nakar še sama je zbolela.

Vsled bolezni je počasi hiral,
bilo je hudo, ko je umirala.

Zdaj v miru počiva, sveče gorijo,
oči mi v njen prerani grob strmijo.

Ni več solza, v duši je praznina,
le v srcu je še sled spomina.

OD VIJOLICE DO OSATA

Bil je lep začetek, vse dal bi zanjo
bil je srečen in ponosen nanjo.
Nekdaj željan njene bližine
zdaj se je boji, želi si tišine.

Bilo je čudovito, ko so otroci rasli,
sedaj vsi so odtujeni, ko so odrasli.
Za vse druge si rada čas je vzela,
za otroke in njega ga ni imela.

Na travniku nabral je šopek rož,
dal ga njej, kot pozoren mož.
Šopek brez besed je v vazo dala,
zaman je čakal besedico hvala.

Ni upanja, ljubezni, miline
ne prijetnega doma topline.
Pogovor je kot reka besneča
vse podira beseda skeleča.

Sta vsak na svojem bregu
ni rešitve, rešitev je v begu.
Končno vklopi razum, se umiri,
da notranji nemir ublaži.

Bila do njega dobra ni, nezvesta,
ob ločitvi žaljiva, je hudobi zvesta.
Preteklosti ni moč izbrisati
le novo pot življenja zarisati.

V RAJ IN NAZAJ

Ko sva se spoznala, bil je mesec Gruden,
ni mi spati, ob misli nanjo sem buden.

Bilo je čudovito, ko sva se osvajala,
njena koža svilnata, me je opajala.

Bili so poljubi, objemi nežni, lepe sanje,
lepo naju je uspavalo, zaupno šepetanje.

Bilo je veliko lepega in malo zmot,
trudil sem se vedno, da imava isto pot.

Bila je moje stalno srčno hrepenenje,
sedaj obupan sem, ker mi greni življenje.

Problemov nisem želel, ne pričakoval,
so kar nastajali, nisem jih načrtoval.

Ljubosumnost njena, huda je bolezen,
ne vem več, sem žalosten ali jezen.

Lepa beseda ne zaleže je tudi agresija,
ko razmišljam se me loteva apatija.

Ko zaupam se prijatelju sosеду
pravi, zakaj trpiš, podoben si govedu.

Ob slovesu obema je zelo hudo,
nimava zamer, tako več ne bi šlo.

OPTIMIST

V neprimernem času se je rodil,
nikoli izvedel kdo ga je zaplodil.

Življenje mu bilo je neprijazno,
uporno gleda v bodočnost prazno.

Sam se čudi svojemu potrpljenju,
kako kljubuje težavam v življenju.

Z večnim upanjem gleda na ta svet,
da vsakemu se enkrat pocedi med.

Ko šteje koščke sreče in lepe dni,
vse več grenkobe se v njemu budi.

Nič se ne zavaja, je pravi realist,
so leta in bolezen, je pa optimist.

Krivice in bolečine v sebi nosi,
nikomur ne teži, rajši šale trosi.

BREZDOMEČ

Kaj te pripeljalo je na cesto,
da zdaj tvoj dom je celo mesto.

Ni službe je zakon razpadel
te ženin ljubimec je napadel?

So vzroki težki, kruti in boleči,
prijatelj te zanika, nimaš kam leči.

Moraš se poniževati in prositi,
da ti revež, ne tisti vsega siti.

Mraz, vročino moraš pretrpeti,
zanikati bolečino in preživeti.

Ko alkohol zavlada ni za hrano
te rado zvrne v grob prerano.

VRT IN KRT

Pridna ženica ureja svoj vrt,
nagaja ji poreden mali krt.

Ko poseje, zasadi svoj lepi vrt,
že rove in krtine, dela črni krt.

Prej lepa pokončna mladika,
sedaj je na krtini uvela sadika.

Ženica prav preveč se ne jezi,
bilo bi huje, če na vrtu krta ni.

Podzemni žužki so prava beda,
ki vrtninam korenine objeda.

Koristen je ta podzemni žužkojed,
saj ogrci, ličinke so mu ljuba jed.

Črn krtov kožušček, res je lep,
na površju je nebogljen, ker je slep.

Narava ga je v zemljo namenila,
ker oči ne rabi, svetloba bi ga motila.

Imejmo radi koristnega krta,
ne preganjajmo ga z vrta.

STARI MLIN

Ob potoku propada, nekdam lepi mlin,
ostareli mlinar, obrt obesil je na klin.

Otroke njegove, mlin pač ne zanima,
rako in kolo, polomil je čas in zima.

Biti mlinar, bil poklic je časten,
pogled na delujoči mlin pa veličasten.

Nekdaj zrnje bilo je lepo zdravo,
brez kemije, dobil si moko pravo.

Kruh domači bil je dober teden dni,
danes z e-dodatki, prav hitro splesni.

Minili so preprosti, zdravi stari časi,
ko brez ekrana novice zvedel si na vasi.

Vse kar je novo, staremu se upira,
a vse kar je vredno nam umira.

Morali bi zgodovino svojo spoštovati,
lepe stvaritve pred propadom varovati.

OTROK IN MATI

Lep je dan, v mestu tare se ljudi,
hitijo v nakupe za praznične dni.

Mamica mlada, nedavno še sama otrok,
gre obleke pomerjat, otroka spusti iz rok.

Stoji pred ogledalom, sama sebe občuduje,
sinek mami, mami kliče, a ona se huduje.

Je mami nejevoljna, ušesa ti bom navila,
otrok milo joka, mami ga po ritki je nabila.

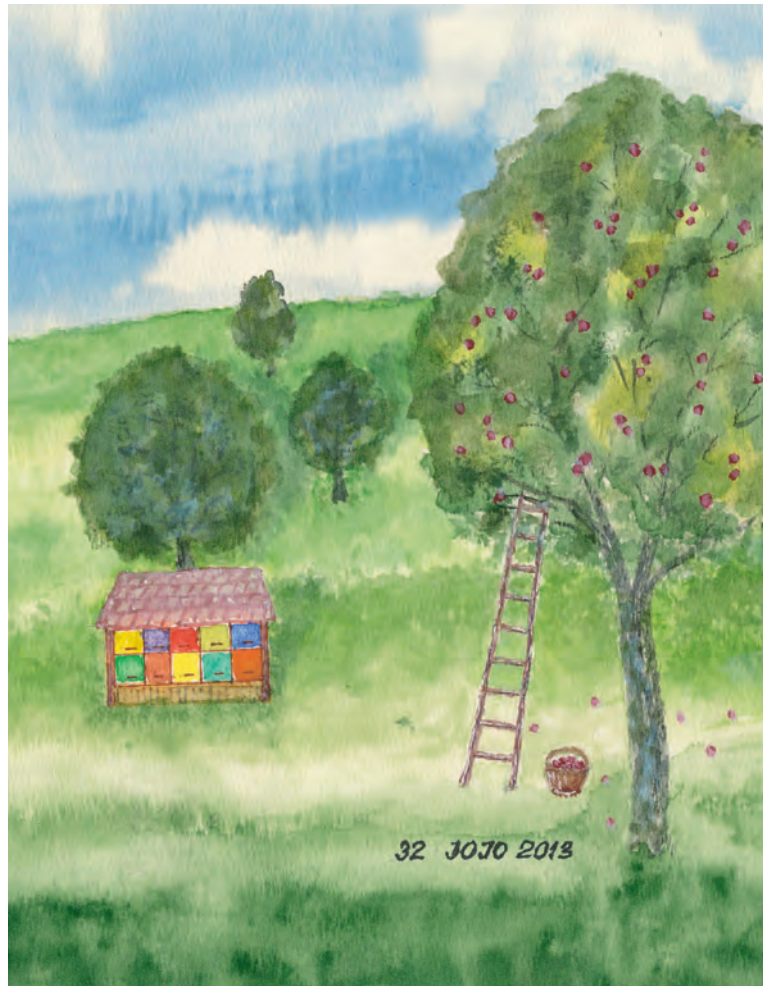
Težko to gledam, pri duši mi prijetno ni,
ker otrok mali, tiho žalostno ihti.

Materi sebični, otrok velika je ovira,
pomembna je le ona, ko obleko izbira.

Pristopim k fantiču, mu bonbon ponudim,
je hvaležen, a pride mati z obrazom hudim.

Kaj pa vi, mu potuho dajete, vame zarenči,
jaz ga dobro vzgajam, ne tolažite ga vi.

Grobi njen način, me prizadene, zabolí,
otrok nedolžen si takšne matere zaslužil ni.

TRAVNIK, POLJE, MAK

Ko pot me vodi čez travnike, polja,
pozabim na vse, vrne se dobra volja.

Užitek je iti čez zelene poljane,
na travnike s cvetjem postlane.

Na travniku so rože bele, rdeče in zlatice
v bližnjem grmu lepo čebljajo ptice.

Na polju, zlato sveti se pšenica
že srp pripravlja, kmečka si ženica.

V pšenici ugledam, krasne barve mak,
je krvavo rdeč, opazi ga prav vsak.

Prav rad se mak s pšenico ženi
z lepoto nežno, všeč je vsaki ženi.

V to naravo rad se vračam spet,
tam je mir, moj mali čarobni svet.

Ko vetrič zapihlja, se mak priklanja
v zvoniku pa navček smrt oznanja.

SONCE

Sonce je vir življenja, pomladi,
njegovim žarkom predajamo se radi.
Po hladni zimi želimo te prav vsi.
Ljudje, živali in rastline, vse oživi.

Ptički se ženijo, lepo žvrgolijo,
že prve rožice cvetijo, dehtijo.
narava v zelenje, cvetje je odeta,
oko se veseli, a duša je prizadeta.

Ko se mi težav cel kup nabira,
samota v naravi, moja je izbira.
tam se drhtenje duše moje umiri,
spet sem sposoben iti med ljudi.

Vsak si mora srečo svojo kovati,
pomoči domačih ni pričakovati.
vsi se zapirajo v svoj zlati brlog,
zadovoljni brez tvojih nadlog.

Kljub temu prav dobro vsem želim,
mojih stisk, težav nobenemu ne naprtim.
Ob boleznih prišla je starost, ko se zaveš,
da vse kar si želiš, početi več ne smeš.

Zato bolj cenim prijatelje drage, zveste,
ko te vidijo ne gredo na drugo stran ceste,
srečanja se veselijo, obraz jim zažari,
meni duša zaigra, me prijetno veseli.

Sonce mi je vzor, življenjsko vodilo,
mi daje voljo, moč za malo idilo.
Sonce vsak večer umre, zjutraj oživi,
ko v sobo mi posije, lep dan mi zaželi.

34 OB REKI
JOJO 2013

LJUBLJANICA

Na Vrhniki lepa in čista izvira,
čez barje zeleno pot si utira.

Plečnikovo cerkev si ogleduje,
ko po črni vasi mimo pluje.

Ko od trnovskega pristana se poslavlja
že Ivan Hribar z nabrežja jo pozdravlja.

Pri Tromostovju jo Prešeren pričakuje
ji pokaže pot, da lahko nadaljuje.

Poskrbel je Gruber, da grajski grič obkroža,
da sredi mesta ne poplavlja, ne ogroža.

Ljubljana ni več čista, se ne vidi dna
ni več plesa Urške in Povodnega moža.

Ko doseže Štepanjsko naselje
jo pot v Fužinske toplice popelje.

Ko tako proti Zalogu potuje
z večjo sestro Savo se združuje.

POLITIKA

V naši državici več zadovoljstva ni,
kako živeti brez dela z obilo skrbi.
Kdor nam vlada vedno je gospod,
revežev je čedalje več povsod.

Nekateri so pohlepni se visoko nosijo,
sami sebi dajejo, nam pa slamo trosijo.
Njih zanima varen stolček in oblast,
za narod v oblakih, blaginje je porast.

Javno se prepirajo, privatno pa objemajo,
pravijo nikjer denarja ni, nas pa ožemajo.
Ni kazni prave za velike goljufe, tatove,
ki na naš račun si gradijo vile, gradove.

Ko končno koga le obsodijo, dobijo,
niso v zaporu, ker zbežijo, zbolijo.
Politik in politika je škodljiva stvar,
bolje bi vladal dober kmečki gospodar.

Njegov naziv, diploma je včasih plagiat,
ni pošten, če duhovne je lastnine tat.
Državica prekrasna nam propada,
ne rešuje je nobene barve vlada.

Lepe so besede edinnost, sreča, sprava,
v pesnitvi naši, a ne slišijo jih ušesa prava.
Nobeno stikanje modrih glav ne pomaga,
ker pri takšni politiki še vrag omaga.

MALA ZALA SLOVENIJA

Pod Alpami je lepa naša državica mala
ima morje, jezera, gozdove, res je zala.

Zavida nam celi svet, ki vidi to lepoto,
človek naš dovolj ne čuva to krasoto.

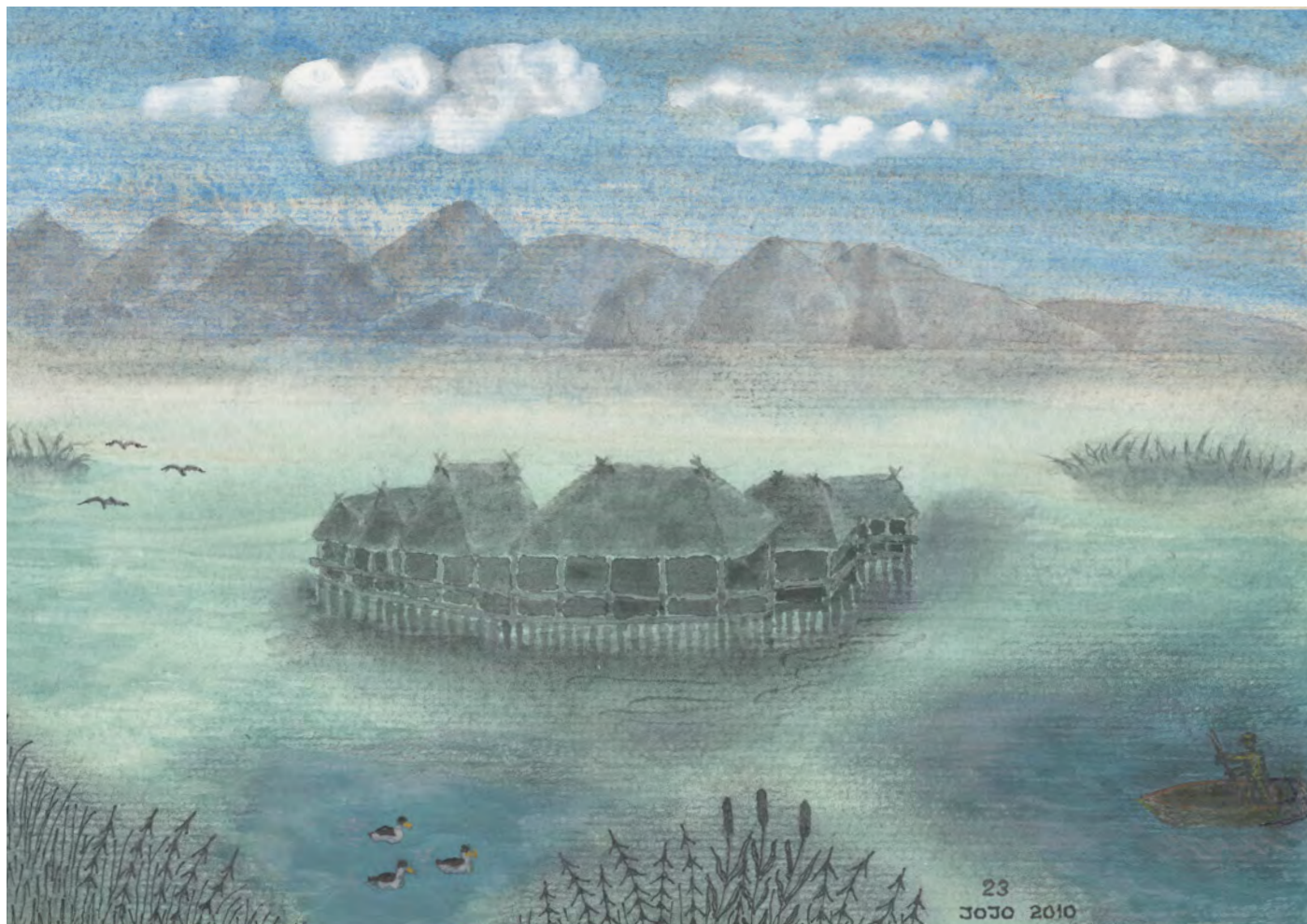
Tudi tu človek nerazumno uničuje,
narave krasne dovolj ne spoštuje.

Odmetava razne smeti in tudi zagori,
narava se maščuje če človek pameten ni.

Sem domoljub, ki tu se je rodil,
naravo spoštujem, nočem biti sokriv.

Rad po gozdu hodim, vidim več ljudi,
ki ne učijo otroka, da ne odvrže smeti.

Ko se oglasim, da se tega ne počne,
da kaj me briga, debata se začne.

LJUBLJANA

Priljubil se mi je ta lepi kraj,
ne želim si več v temni dom nazaj.

Tu sem delal, tu mnoga leta živim,
zelo rad na bližnje hribe hitim.

Včasih res v meglo je zavita
a na Rožniku sonce se že svita.

Rad se rekreiram, tja gor zahajam
se svežemu zraku, soncu predajam.

Ko sprehajam se po gozdni poti,
uživam v vonju ciklam in njih lepoti.

V mestu se vsem nekam strašno mudi,
ko gledam avtokolone in reke ljudi.

Mesto se lepo razvija in cveti,
pohvalno, da avtov več v centru ni.

Mostov pa res veliko se gradi,
bo za spomenik, ne toliko za ljudi.

Obrobje mesta pa stagnira, zaostaja,
tam se pač ne vidi, tja elita ne zahaja.

V mestu je veliko starih gradbenih jam,
so nevarne, grde, v sramoto vsem nam.

Imejmo radi naše mesto, državo in ljudi,
boljšega kapitala od pridnega človeka ni.

48 JOJO 2015

ROPARIJA

Oseba nekdam prijazna in mila
v negativno se je spremenila.

Objemov in nasmehov je premalo
ni mu več mar za pozdrav in šalo.

Ko na vladni stolček se zavihti,
zase grabi, mali človek ga ne skrbi.

Nič ne pomagajo lepe sladke besede,
da bi malega človeka potegnile iz bede.

Goljufati, krasti res se izplača,
ker vse nazadnje narod plača.

Kje zdaj poštenost je in morala,
ko nekdam stisk roke, beseda je držala.

Oholi za slavo in bogastvom stremijo,
četudi za njimi ruševine in trupla ležijo.

Vsa prijaznost, dobrota k vragu je šla,
pridnim, poštenim naredila dosti gorja.

Kdaj bo prišel pošten vodja pravi,
da dokončno red pri nas napravi.

BREZ IZHODA

Od otroštva fanta sem poznal,
bil je priden v šoli, drogi se ni vdal.

Študiral je brez prestanka redno,
med najboljšimi, bil je vedno.

Ko izobrazbo svojo je končal,
da službe redne ne bo, je spoznal.

Družino je ustvaril, saj bo šlo je upal,
ker naivno delodajalcu je zaupal.

Vse kar sta imela bilo je na up,
denarne težave so gnale ga v obup.

Pri petintridesetih je živel od sociale,
politika države mu porušila je ideale.

Začasna dela je izgubljal spet in spet,
razočaran misli, zapustil bi ta svet.

Nemočen se boji, da zapusti ga razum,
da vzame si življenje, potreben je pogum.

Ko obupan brez izhoda to stori,
ženi, otroku boljše življenje želi.

Vsi naj se zamislimo, kdo je kriv,
če dobre pogoje bi imel, bil bi živ.

PARKIRANJE

Avto na parkirišču je drag in čudovit
v njem pa nesramen voznik zabit.

Se ne zmeni, da prostor invalidu je namenjen,
ga ne briga, ker je za sestanek zmenjen.

Invalid ga opomni, da prostor mu zaseda,
ošabneža nič ne gane, le cinično ga gleda.

Vsa jeza in pričkanje, način ni pravi,
izobraževanje bi naredilo red v glavi.

Strpnost, vljudnost in spoštovanje
bi ublažilo tudi prometno neznanje.

KOZOLEC

Na polju nekdej kozolec je stal
s krmo obložen od vrha do tal.

Kmet je bil ponosen, priden gospodar,
da kozolec namenu služi, bilo mu je mar.

Kozolec je bil slovenska posebnost,
sedaj propada, izgublja kulturno vrednost.

Prekrivajo jih ogromni pano-plakati,
da lepote kozolca ni več zaznati.

Prišla je nova doba, novi časi
tudi kmetov je vse manj na vasi.

DOMOLJUBE

Od nekdanj Slovenci so sanjali, želeli,
da svojo državo in himno bi imeli.

Že davno sta se delavec in kmet uprla,
proti fevdalizmu, da lepše čase bi uzrla.

Prva, druga vojna bila nam je vsiljena,
tuji in domači sovražnik pa neusmiljena.

Priborili smo si končno mir, svobodo,
socializem bo poskrbel, da vsi enaki bodo.

Zdržala nista socializem ne komunizem,
ker da lepše bo če vlada kapitalizem.

Slovincem prijazen ni noben družbeni red,
politikanti so kameleoni, so na vrhu spet.

Vse preveč je nekoristnega besedovanja,
za narod pa ni upanja, dobrega dejanja.

Naučimo se spoštovati svojo domovino,
ne si prisvajati drugega lastnino.

Slovenec je priden, pošten od nekdanj velja,
preživlja sebe, družino, da le delo ima.

Ustvarimo pogoje, da ljudje bodo srečni,
ne želimo, da so ideološki boji večni.

Poklonimo se končno žrtvam vsem,
popravimo krivico in čast ljudem.

UPOKOJENEC

Današnji starostnik doživel je marsikaj,
nerad se ozira v svinčene čase nazaj.

Udarniško je ceste, tovarne gradil, za socializem,
bilo ni nič, drugo na karte a bil je optimizem.

Kar nekdam skupno v slogi smo zgradili,
vladajoči in tajkuni so nam zaplenili.

Zdaj star, bolan od te pridnosti nič nima,
da z malo penzijo vse težje živi, si prikima.

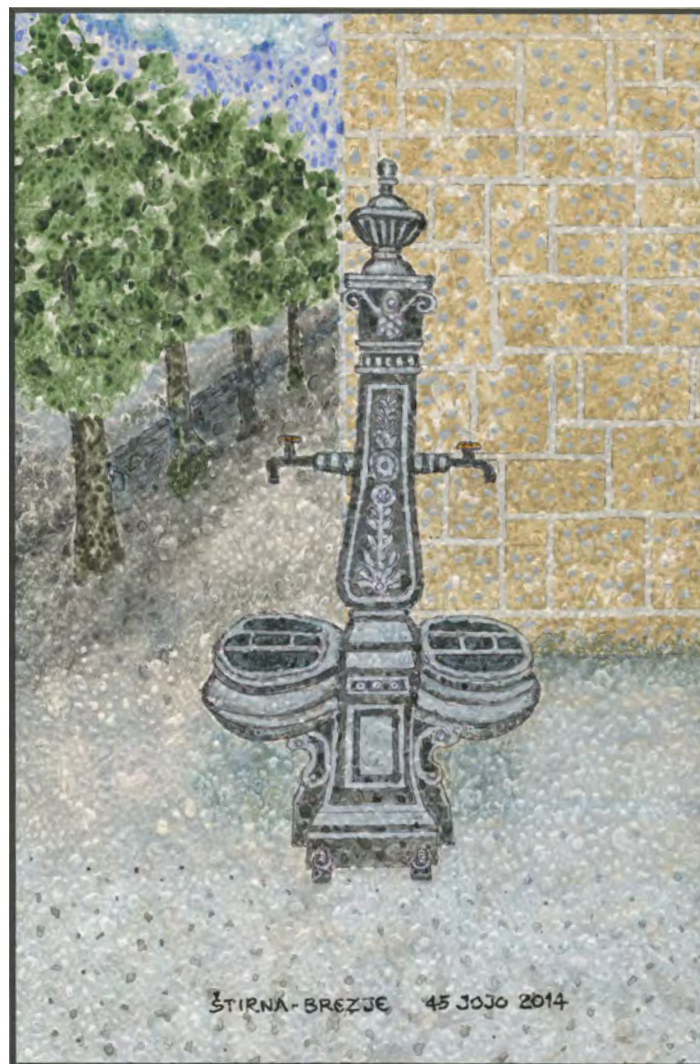
Za starega človeka nikjer ni več pravice,
da vse se mu ukinja ni daleč od resnice.

Starim se blagostanje še ne najavlja,
ker politiki še nimajo moralnega zdravja.

Ko si star si vsem nadležen in odveč,
če rabiš lepo besedo, pomoč je že preveč.

Upokojenec je danes odvečni material,
čeprav se je lepo delovnih navad držal.

Drži pa še vedno življenjsko pravilo,
da vsi enaki bomo, pod črno gomilo.

SPOMIN NA ERNESTA KRNAIČA

Bil si dober mentor in prijatelj moj,
sem hvaležen za vsak nasvet tvoj.

Poznala sva se mnogo let, veliko dni,
govorila o delu, bolezni, imela skrbi.

Bil si pozoren poslušalec, mirne narave,
ko si spregovoril, besede so bile prave.

V izražanju bil zelo si duhovit,
tvoj čut za umetnost pa čudovit.

Tvoje slike vse so lepe, krasne,
po umetniški vrednosti brezčasne.

Želim ti v grobu mir spokojni,
ki žal ga nimajo vsi pokojni.

Ob odhodu tvojem nastala je praznina,
ne boš pozabljen, izbrisan iz spomina.

ZAPOR

Bil je mucek lep in mlad,
da moraš ga imeti rad.

Črne dlake, zlatih oči
v naravi nikoli užival ni.

Na hišni zapor je bil obsojen,
ker da ima standard dostojen.

Človek mu vse nudi, da je jedel,
da je zganjal vragolije in predel.

Človek ga zapira mu pravico krati,
mucek ne sme v naravi se igrati.

Ni videl metuljev ne miške lovil
se valjal po travi, svobodno podil.

Bil je mlad, igriv, poskočen
sedaj pa star, slep, nemočen.

Človek sebični solze toči
si drugega zapornika naroči.

5. JOJO KOVČIČ JOŽE 05

ZAKAJ

Zakaj prijatelj moj si dovoliš,
da brez opozorila nas zapustiš.

Zakaj v naših letih smo že bolani
a z voljo pustimo težave ob strani.

Zakaj si dvignil roko nase,
bil si močan, veroval si vase.

Zakaj odšel si, da se čudi bog
saj bil si pameten in pridnih rok.

Zakaj zapustil si drage osebe,
ko vsi bili smo dobri do tebe.

Zakaj si nam pustil žalost, bolečine,
zdaj v srcih nosimo nate spomine.

Zakaj ravno na svoj rojstni dan
si na našo žalost pokopan.

O AVTORJU

Jože Kovačič – Jojo je rojen na Kozjanskem, živel je v Slovenski Bistrici in Zasavju. Po naporni življenjski poti in številnih zdravstvenih težavah se je leta 1996 ustalil v Ljubljani.

Od leta 1987 je redni član Društva distrofikov Slovenije. Že nekaj let ustvarja in deluje v likovni skupini, kjer je ponovno začel upodabljati in pisati, kar mu je bilo pred tem onemogočeno.

Njegovo pesništvo je predvsem čustveni odziv na krivice, neodgovornost ljudi do okolja in živali. Nekatere njegove pesmi lahko uvrstimo med družbeno-kritične, saj v njih dobronamerno, a vendar kritično izraža svoj pogled na dogajanja v družbi. Pesmi tudi objavlja.

S svojimi likovnimi deli je sodeloval na 17. slikarskih razstavah, tako v okviru likovne skupine kot tudi samostojno.

Knjižico »Obrazi zgodbe v pesmi in sliki« avtor ob svoji 80. letnici posveča distrofikom.

